Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β΄.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 14 Δεκεμβρίου 1913* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 2*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ποῦ σᾶς ἀνήγγειλε προχθές, μὲ λίγα συγκινητικὰ λόγια, τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς καὶ πολυσεβάστου Γιαγιᾶς μας, δὲν παρέλειψε ναναφέρῃ, ὅτι σᾶς ἀγαποῦσε σὰν τὰληθινά της ἐγγόνια. Καὶ ἀλήθεια! Ἡ Χριστίνα Π. Παπαδοπούλου, ἡ μητέρα τοῦ διευθυντοῦ μας, δικαίως ἐπωνομάζετο Γιαγιὰ τῆς Διαπλάσεως. Δὲν ἦτο μόνον ἡ «ρίζα» —ὅπως ἔλεγεν ἡ ἴδια,—τῆς μικρᾶς μας οἰκογενείας, ἡ μητέρα, ἡ μάμμη καὶ ἡ προμάμμη τῶν παιδιῶν, τῶν ἐγγόνων, τῶν δισεγγόνων καὶ τῶν τρισεγγόνων ποῦ τὴν ἀξίωσεν ὁ Θεὸς νὰ ἰδῇ τριγύρω της· ἦτο ἐπίσης καὶ ἡ γιαγιὰ τῆς μεγάλης διαπλασιακῆς οἰκογενείας, ὅλων τῶν παιδιῶν ποῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ χέρια της, εἰς τὸ διάστημα τῶν τριανταπέντε τελευταίων ἐτῶν τῆς μακρᾶς της ζωῆς.

Μὲ τὰ ἄσπρα της μαλλιά, τὰ τρισέβαστα, μὲ τὸ ὑβραΐτικον τσεμπέρι της, τὸ ἀρχοντικόν, μὲ τὴν ὡραίαν της μορφήν, τὴν γεμάτην στοργὴν καὶ καλωσύνην, καθισμένη πάντοτε εἰς μίαν πολυθρόναν τοῦ γραφείου, ἀντικρὺ τοῦ υἱοῦ της ποῦ τὸν ἐκαμάρωνεν ἐργαζόμενον «γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα»,— πόσα ἀπ' αὐτὰ δὲ, εἶδε νὰ ἔρχωνται, μικρὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ τῆς φιλήσουν τὸ χέρι καὶ νὰ πάρουν τὴν εὐλογίαν της! Πόσα ἐπίσης δὲν τὰ ξαναεῖδε, μετὰ χρόνια, μεγάλα, εὐτυχισμένα, ἀποκατεστημένα, νὰ ἔρχωνται πάλιν διὰ νὰ τῆς παρουσιάσουν τὰ παιδιά των, καὶ νὰ τὰ κάμουν νὰ εὐλογηθοῦν ἀπὸ τὴν αἰωνόβιον αὐτὴν Γιαγιάν, τῆς ὁποίας τόσον καλὸν ἔφερεν ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία!

Ἐκάθηντο μαζί της, ἤκουαν εὐλαβῶς τὰς ὡραίας θρησκευτικάς της διηγήσεις— καὶ ἦταν τόσον εὔγλωττη ἡ Γιαγιὰ!—ἐγελοῦσαν κάποτε μὲ τὰ ἔξυπνα ἀστεῖά της, ἐδάκρυζαν ὅταν τοῖς προέλεγε μὲ τόσην γαλήνην τὸν θάνατόν της, παρακαλοῦσα νὰ τὴν ἐνθυμοῦνται εἰς τὰς προσευχάς των, καὶ ἔφευγαν καταγοητευμένοι. Ὅλοι, ἀλήθεια, ἐγοητεύοντο ὅταν ἐγνώριζαν τὴν Γιαγιά μας. Ἡ Βασίλισσα Ὄλγα, ἡ ὁποία ἀκούσασα περὶ τῶν ἀρετῶν της, ἐζήτησε κάποτε νὰ τὴν γνωρίσῃ, τὴν ἐκράτησε πλησίον Της δύο ὥρας.

Ἀλλὰ καὶ τἄλλα παιδιὰ τῆς «Διαπλάσεως», ὅσα δὲν ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντά, ἡ Γιαγιά μας τἀγαποῦσεν ὁμοίως. Ἔβλεπε μόνον τὰς φωτογραφίας των, ἄκουε τὰ γράμματά των, ποῦ τῆς τὰ ἐδιάβαζεν ἡ Διάπλασις, καὶ αὐτὸ τῆς ἀρκοῦσε διὰ νὰ τὰ ἐνθυμῆται καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται πάντοτε. Συχνὰ τὴν ἠκούαμεν νὰ ἐρωτᾷ: «Τί γίνεται ἐκεῖνο τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν Πόλι;» ἢ «Τί γίνεται ἐκεῖνο τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια; γιατί δὲν μᾶς γράφει πιά;...» Καὶ ὅταν ἡ Διάπλασις τῆς ἀπαντοῦσε: «παντρεύτηκε!» ἢ «πῆγε 'ςτὴν Εὐρώπη νὰ γίνῃ γιατρός!», ἡ Γιαγιὰ ἐσταυροκοπεῖτο θαυμένη καὶ ἔλεγε: «Δόξα σοι ὁ Θεός! Νἄχουν ὑγεία κ' εὐτυχία τὰ καλά μου παιδιά! Νἄ γίνουν, Θεέ μου, καλοὶ ἄνθρωποι 'στὸν κόσμο καὶ ἂς προκόψουν!»

Καὶ πάντοτε εἰς τὴν προσευχήν της παρακαλοῦσε διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὴν μεγάλην της οἰκογένειαν. Ἦτο ἡ Γιαγιὰ ὅλων τῶν Ἑλληνοπαίδων, κ' ἐκείνων ποῦ εἶχαν εἰς τὰς φλέβας των τὸ αἷμά της, κ' ἐκείνων ποῦ ἁπλῶς τὰ υἱοθετοῦσεν ὡς πνευματικὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως,

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ Γιαγιὰ τῆς Διαπλάσεως, ἀποθανοῦσα τὴν 30 Νοεμβρίου 1913.

κ' ἐκείνων ποὺ τὰ εἶχεν ἰδῇ καὶ τὰ εἶχεν ἐγγίσῃ μὲ τὰ χέρια της, κ' ἐκείνων ποὺ δὲν τα ἐγνώριζε παρὰ ἐξ ἀκοῆς. Γιὰ ὅλα, γιὰ ὅλα, ἡ μεγάλη καρδιά της εἶχε ἕνα παλμόν, τὸ στόμα της ἕνα ἔπαινον καὶ μίαν εὐχήν, καὶ τὸ μάτι της ἕνα δάκρυ χαρᾶς καὶ συμπαθείας.

Ἡ Γιαγιὰ τῆς Διαπλάσεως ἐγεννήθη, ὅπως ἔλεγεν ὁ μακαρίτης ὁ παπποῦς, τὸ ἴδιον ἔτος ποὺ ἐγεννήθη καὶ ἡ βασίλισσα Βικτωρία· δηλαδὴ τῷ 1819. Ἀπέθανε λοιπὸν εἰς ἡλικίαν ἄνω τῶν 90 ἐτῶν. Μὲ μίαν θαυμασίαν κράσιν, ἔρθασεν εἰς τὸ βαθὺ αὐτὸ γῆρας ἀκμαία, θαλερὰ καὶ ὑγιής. Ἔτρωγεν, ἐχώνευεν, ἐκοιμᾶτο, χωρὶς ἐνόχλησιν, χωρὶς δυσκολίαν. Τὸ γῆράς της ἦτο *φυσιολογικὸν* καὶ εἶχε πλέον ἀναπτυχθῇ παρ' αὐτῇ τὸ *ἔνστικτον τοῦ θανάτου*, τὸ ὁποῖον παρετήρησεν ὁ μέγας ἰατρὸς καὶ φιλόσοφος Μετσνικώφ. Δὲν ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον, ὅπως οἱ νέοι ἢ οἱ προώρως γηράσκοντες· ἀπεναντίας ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν μὲ γαλήνην καὶ τὸν ἐποθοῦσεν ὡς ὑπερτάτην ἀνάπαυσιν καὶ ἀνταμοιβὴν διὰ τοὺς πόνους τῆς ζωῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ φθάνει πλέον εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, εἶνε τελείως εὐτυχής. Ἔχει συμπληρώσῃ τὸν κύκλον τῆς ζωῆς του, ἔχει φθάσῃ κανονικῶς καὶ μὲ τὴν ὥραν του εἰς τὸ τέλος. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ἡ Γιαγιὰ εἶχε ξαναγίνῃ παιδί, ἕνα παιδὶ γλυκό, καλόβολο, μὲ ἄσπρα μαλλιά. Ὁ κόσμος τῆς ἐφαίνετο πάλιν ὡς ἕνα θαῦμα, ὅπως φαίνεται εἰς τὸ παιδί. Οὕτω τὸ τέλος τῆς ζωῆς της ἦτο ὅμοιον μὲ τὴν ἀρχήν. Ἔφυγεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅπως εἶχεν εἰσέλθῃ. Ἀπὸ τὸ μέγα συμπόσιον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ποιητὴς παραβάλλει τὴν ζωήν, ἡ Γιαγιὰ δὲν ἐσηκώθη εἰς τὸ μέσον, ἀποτόμως, πεινασμένη, νηστική. Ἐκάθησεν ἕως τὸ τελευταῖον ἐπιδόρπιον, ἐκάθησεν ἕως ὅτου ἐχόρτασε. Μόνη της τότε εἶπε: «Φθάνει! ἂς κοιμηθῶ!» Καὶ τὴν ἤκουσεν ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἀπεκοίμισεν εἰς τοὺς κόλπους του ἐν εἰρήνῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ **JULES CHANCEL**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' *(Συνέχεια)*

— Τί ἀκούω, Λουλού, τὸν ἠρώτησε. Δὲν θέλεις νὰ πᾷς περίπατο μὲ τὸ *ὠτό*;.. Εἶσαι μελαγχολικός, σκεπτικός;... Μπᾶ! τί σημαίνει αὐτό;... Εἶνε κανένα πρᾶγμα ποὺ σὲ στενοχωρεῖ;... Ἐπιθυμεῖς κάτι τί, ὅ,τι δήποτε; Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μᾶς τὸ πῇς. Ξέρεις ὅτι ὁ πατέρας σου εἶνε πάντα πρόθυμος νὰ κάνῃ ὅ,τι μπορεῖ νὰ σοῦ εἶνε εὐχάριστο.

Καὶ μὲ χειρονομίας, μαρτυρούσας τὴν ταπεινήν του καταγωγήν, ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἐξηκολούθησε:

— Εὐτυχῶς ἔχει τὰ μέσα νὰ ἱκανοποιῇ ὅλας σου τὰς ἐπιθυμίας ὁ μπαμπᾶς σου... ὅλας! ἀκοῦς, παιδί μου; Καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα !... Λοιπόν, μίλησε!... Μικρέ μου κύριε, διατάξατε!... Ἐπιθυμοῦμεν νὰ εἶνε εὐχαριστημένη ἡ ἔντιμος πελατεία μας καὶ δίδομεν ἕνα θαυμάσιον δῶρον εἰς κάθε ἀγοραστήν!

Μὲ τὰ ἀστεῖα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ὁ πρώην ὑπηρέτης ἐδωδιμοπωλείου ἀγαποῦσε νὰ ὑπενθυμίζῃ πῶς ἤρχισε τὸ στάδιόν του. Ἐνόμιζεν, ὅτι τοῦτο ἀπετέλει δεῖγμα θάρρους καὶ εἰλικρινείας καὶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἔλεγε φαντασμένον.

Τῇ ἀληθείᾳ ὅμως τὰ ἀστεῖα αὐτὰ ἦσαν πρόστυχα. Ὅσον εὐγενὲς καὶ γενναῖον εἶνε νὰ μὴν ἀρνῆται κανεὶς τὴν ταπεινήν του προέλευσιν εἰς τινας περιστάσεις, τόσον

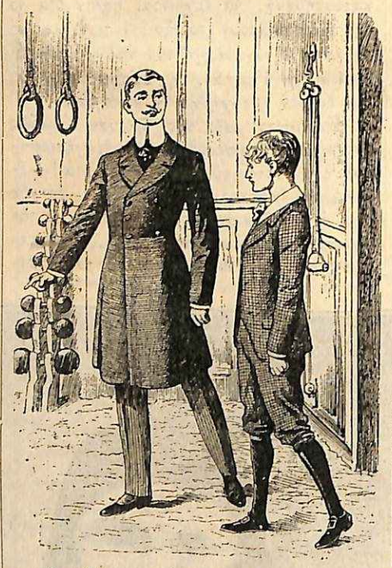

«Διηυθύνετο μὲ ἀργὸν βῆμα πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἐκαλοῦσε». (Σελ. 14, στ. γ')

εἶνε γελοῖον νὰ τὴν φωνάζῃ συχνά, χωρὶς κανένα λόγον.

Ἀλλ' ἡ λεπτότης, τὸ μέτρον, τὸ τάκτ, εἶνε δυσαπόκτητα πράγματα, καὶ βεβαίως δὲν ἀρκεῖ ἡ περιουσία, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶνε, διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ φέρεται ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἄλλην.

Ἕνα παιδὶ ποὺ δύσκολα εὐχαριστεῖται.

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς τοῦ μπαμπᾶ, ὁ Λουλοὺ ἀπεκρίθη μάλλον ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς:

— Μὰ δὲν ἔχω τίποτε... ἀπολύτως τίποτε. Μόνο βαριέμαι νὰ κάνω καθεμέρα περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο, τὸν ἴδιο, τὸν στερεότυπο γύρο τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Ἔμαθα ἀπ' ἔξω ὅλα του τὰ δένδρα!

— Μὰ μπορεῖς νὰ πᾷς 'στὸ Σαὶν-Κλού, 'στὸ Σαὶν-Ζερμαίν...

— Ἠφς ! ἐσφύριξε ὁ Λουλοὺ περιφρονητικῶς. Φθάνει κανεὶς 'στὴ στιγμή,... Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει τόσο γρήγορα!

— Τότε πάρε τ' ἁμάξι μὲ τάλιγα.

— Οὔ, πᾶμε τόσον ἀργά!... Σοῦ βγάζουν τὴν ψυχὴ 'στὸ δρόμο.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὁ μικρὸς ἦτο φοβερὰ δύστροπος, καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἐχρειάζετο τώρα παρὰ μία καλὴ *μπατσίτσα* διὰ νὰ τὸν μάθῃ νὰ εὐχαριστῆται εὐκολώτερα. Ἀλλά, ἐννοεῖται, τέτοιου εἴδους μέσα δὲν συμπεριελάμβανε τὸ πρόγραμμα τῆς εἰδικῆς ἀνατροφῆς τοῦ κυρίου Λουλοὺ Ρισανέλ.

Ὅθεν ὁ μπαμπᾶς, ἀφοῦ ἐσκέφθη μίαν στιγμήν, ἐστράφη πρὸς τὸν ἰατρὸν καὶ εἶπε συμβιβαστικῶς:

— Ἀφοῦ δὲν θέλῃ νὰ βγῇ ἔξω, δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀναγκάσωμεν. Εἶμαι τῆς ἰδέας νὰντικατασταθῇ ὁ περίπατος μ' ἕνα μάθημα γυμναστικῆς, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε τὸ ἴδιον, ἂν ὄχι καὶ καλλίτερον.

Ὁ ἰατρὸς ὑπεκλίθη εὐπειθῶς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν δεξιὰ θύραν τοῦ γυμναστηρίου.

Τὴν ὥθησε κ' ἐφάνη μία θαυμασία αἴθουσα, ἐφωδιασμένη μὲ ὅλα τὰ γυμναστικὰ ὄργανα καὶ μηχανήματα, τὰ νεώτερα καὶ τελειότερα. Τὸ πάτωμα ἦτο στρωμένον μὲ πριονίδια ξύλου ὑγρὰ καὶ ἀντισηπτικά, οἱ δὲ ἄλτῆρες καὶ οἱ κοντοὶ ἦσαν ἐπενδεδυμένοι διὰ δέρματος δορκάδος, διὰ νὰ μὴ πληγώνωνται αἱ πολύτιμοι χεῖρες ἐκείνου ποὺ τοὺς μετεχειρίζετο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραίους, στιλπνοὺς τοίχους τοῦ πολυτελεστάτου αὐτοῦ γυμναστηρίου ἦτο σκεπασμένος ἕως ἐπάνω μὲ κορμοὺς δικτυωτόν, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκελαδοῦσαν καμμιὰ ἑκατοστὴ ἐξωτικὰ πτηνά, μὲ ὡραῖα ποικιλόχρωμα πτερώματα.

Ὁ ἰατρὸς ἐστάθη εἰς τὸ κατῶφλι καὶ εἶπε:

— Ὅποτε θέλει ὁ κύριος Λουλού, ἂς ἔλθῃ νὰ κάμῃ τὸ μάθημά του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μικρὸς εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν κουνιστήν του πολυθρόνα καὶ διηυθύνετο μὲ ἀργὸν βῆμα πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἐκαλοῦσε, ὑπὸ τὸ ἀγωνιῶδες βλέμμα τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς.

Ἡ κυρία Ρισανέλ, βλέπουσα τὸν μονάκριβόν της νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας τὰ βάρβαρα ὄργανα τῆς ἔκαμναν ἐντύπωσιν βασανιστηρίων, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴν ἐκφράσῃ τὸν ζωηρὸν φόβον της.

— Ἄχ! εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της, πῶς τρέμω μὴ μοῦ πάθῃ ἐκεῖ μέσα κανένα κακό!... μὴ σπάσῃ κανένα χέρι, μὴ βγάλῃ κανένα πόδι, Θεὸς φυλάξοι!...

Ἀλλὰ ἕνα βλέμμα κεραυνοβόλον ἀπὸ τὰ ζωηρὰ μάτια τοῦ κ. Ρισανὲλ τὴν ἔκαμε νὰ σιωπήσῃ.

— Ἄ, μὰ εἶσαι ἀνυπόφορη! ἐβρυχήθη ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Θἀφίσῃς ἐπιτέλους ἡσυχο αὐτὸ τὸ παιδί ; Ἂν σ' ἀκούγαμε θὰ τὸ κλείναμε μέσα σὲ μιὰ γυάλα 'σὰν ψεύτικο !

Ἡ καϋμένη ἡ μαμμά, ἡ τόσον δυσπιστοῦσα πρὸς τὴν γυμναστικήν, ἠρκέσθη νὰ στενάξῃ. Γνωρίζομεν, ὅτι ἤκουε καὶ ὑπήκουε τὸν σύζυγόν της ὡς θεόν. Ἂν τὴν διέτασσεν αὐτὸς νὰ κάμῃ μιὰν βουτιὰ εἰς τὸν Σηκουάναν ἢ μίαν ἀνάβασιν δι' ἀεροπλάνου, δὲν θὰ ἐδίσταζεν οὔτε στιγμήν.

Ἀφίσαντες λοιπὸν τὸν Λουλοὺ νὰ κάμῃ τὴν γυμναστικήν του, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἰατροῦ, οἱ σύζυγοι Ρισανὲλ ἐπέστρεψαν εἰς τὰ δωμάτιά των.

Ἀλλὰ μόλις εἶδεν, ὅτι ἔφυγαν οἱ γονεῖς του, ὁ μικρὸς ἐπέταξε τὰς κορύνας, μὲ τὰς ὁποίας ὁ καθηγητής του προσεπάθει νὰ τὸν γυμνάσῃ, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπέμενε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ μάθημα, τῷ εἶπε μὲ τὸ ἴδιον ἐκεῖνο κουρασμένον ὕφος ποὺ ἐπαίρνε συχνά:

— Ὄχι, ὄχι!.. δὲν ἔχω ὄρεξι οὔτε γιὰ γυμναστική... φθάνει!

Καὶ ἐγκατέλειψεν ἀποτόμως καὶ καθηγητὴν καὶ ἰατρόν, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ 'ποῦν λέξιν, ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπελπισίας.

Δυστυχισμένε Λουλού!

Ὁ Λουλοὺ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὡρισμένως ἦτο πολὺ κακοδιάθετος ἐκείνην τὴν ἡμέραν !

Ἤρχισε νὰ βηματίζῃ εἰς τὸ θαυμάσιον σαλόνι του, διασχίζων αὐτὸ πότε κατὰ πλάτος καὶ πότε κατὰ μῆκος, καὶ ρίπτων γύρω του βλέμματα ὀλιβερά, ὅπως φυλακισμένος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκύτταζε τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς του. Ἔπειτα, ἰδὼν ἕνα βιολί, ποὺ εὑρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ με-

«Τὴν χαριτωμένην αὐτὴν μελῳδίαν τὴν ὁποίαν ἔπαιζε τώρα ὁ Λουλού...» (Σελ.15, στ.β')

γαλοπρεπὲς μὲ οὐρὰν πιάνο, τὸ ὁποῖον κατεῖχε μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰ χέρια του καί, ἀφῃρημένος, τὸ ἐκούρδισε.

Τὸ κατηφὲς καὶ ζοφερὸν πρόσωπόν του ἐρωτίσθη μόλις ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ βιολὶ ἐκεῖνο, μὲ μίαν ἐλαφρότητα τόξου ἕκτακτον διὰ παιδὶ τῆς ἡλικίας του.

Τοῦτο, κατὰ μέγα μέρος, ὠφείλετο εἰς τὴν καλὴν διδασκαλίαν. Διότι ὁ κ. Ρισανέλ, βλέπων ὅτι ὁ υἱός του εἶχε κλίσιν εἰς τὴν μουσικήν, τοῦ εἶχε πάρῃ εἰς τὸ σπίτι ἕνα διάσημον καθηγητὴν τοῦ Κονσερβατορίου.

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του, ὁ Λουλοὺ ἔκαμνε ταχείας προόδους καὶ αἱ καλλίτεραι στιγμαὶ τῆς ζωῆς του ἦσαν ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας διήρχετο, ἐξάγων ἀπὸ τὸ ὄργανόν του τὰς μελῳδίας, αἱ ὁποῖαι ἐγεννῶντο εἰς τὸ κεφάλι του.

Ὁ καθηγητής του, ἀκούων τ' αὐτοσχεδιάσματα αὐτά, προέβλεπεν ὅτι θὰ ἐγίνετο μίαν ἡμέραν ἕνας καλὸς μουσικοσυνθέτης.

Πόσον θὰ ἠὐχαριστεῖτο, ἂν ἠμποροῦσε νὰκούσῃ καὶ τὴν χαριτωμένην αὐτὴν μελῳδίαν, τὴν ὁποίαν ἔπαιζε τώρα ὁ Λουλού, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὸ κενόν, θελγόμενος καὶ ὁ ἴδιος !..

Ἀλλ' ἔξαφνα ἔκαμε μίαν παραφωνίαν.

Ἐθύμωσε τότε, ἐκτύπησε τὸ πόδι του, ἐπέταξε μακρυά του τὸ ὄργανον καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ τηλέφωνον, τὸ ἐγκατεστημένον εἰς τὸ σαλόνι. Τὸ τηλέφωνον αὐτὸ ἐσυγκοινωνοῦσε μὲ ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου καὶ ὁ Λουλοὺ ἐκτύπησε διὰ νακούσουν κάτω, εἰς τὴν κουζίναν.

— Ἀλλό, ἀλλό!.. Σὺ εἶσαι, Ζερμαίν; Καλά. Μήπως ἦλθε σήμερα ὁ Τζουλῆς;

Ἀλλ' ἡ συνδιάλεξις διεκόπη ἀμέσως καὶ ἀποτόμως, διότι μία τῶν θαλαμηπόλων, ἡ ὁποία τὸν ἐπρόσεχε μακρόθεν, προσέτρεξε. Τοῦ ἅρπασε τὸ νέρας τοῦ τηλεφώνου ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ εἶπεν αὐστηρῶς:

— Κύριε Λουλού, ξεύρετε πολὺ καλά, ὅτι ὁ μπαμπᾶς σας ἀπηγόρευσε νὰ ὁμιλῆτε μὲ τὸν Τζούλη... Λέγει, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ σχέσεις μαζί σας.

Ὁ μικρὸς Ρισανέλ, εἰς τὴν ἀπότομον αὐτὴν ἐπέμβασιν τῆς ὑπηρετρίας, ἐκτύπησε τὸ πόδι του μὲ λύσσαν.

— Μὰ τί; ἐφώναξε· ὡρκίσθηκαν λοιπὸν σήμερα νὰ μὲ βρωστήσουν; Μοῦ προσφέρουν ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ δὲν δίνω γι' αὐτὰ πεντάρα, καὶ μιὰ εὐχαρίστησι ποὺ θέλω κ' ἐγώ, μοῦ τὴν ἀπαγορεύουν!.. Ἔ, μὰ φθάνει πιά!.. φθάνει!.. φθάνει!.. Καὶ ὁ μικρὸς ἔπεσεν εἰς τὸ πάτωμα κλαίων.

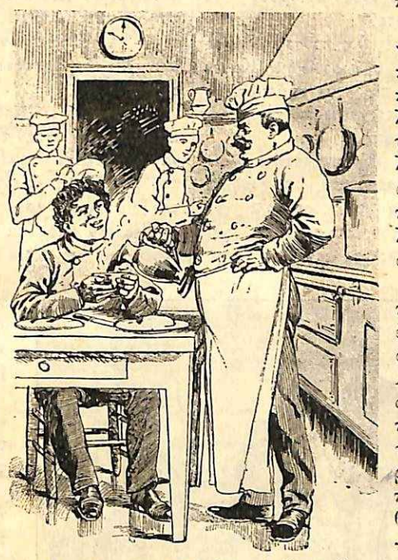

«Ἕνας νέος, δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἐκάθητο μὲ ὅλην του τὴν ἄνεσιν.» (Σελ.15, στ.γ')

Εἶχε γίνῃ πελιδνός. Κ' ἐκεῖ ποὺ ἔκλαιγε μὲ πικρὰ δάκρυα, ἔξαφνα ἐγελοῦσεν, ἐκτυποῦσε τὰ πόδια του, καὶ τέλος πάντων παρουσίαζεν ὅλα τὰ συμπτώματα μιᾶς μεγάλης νευρικῆς κρίσεως.

Ὁ ἰατρός, τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔσπευσαν νὰ καλέσουν, ἔδωσεν εἰς τὸν Λουλοὺ νὰναπνεύσῃ αἰθέρα, τοῦ ἐξεκούμπωσε τὸ κολάρον του, ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν καθησυχάσῃ μὲ λόγια γλυκά.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ καί, κτυπῶν μὲ τὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο, νὰ φωνάζῃ:

— Φθάνει!.. φθάνει!.. Νὰ πᾶτε νὰ μοῦ φέρετε τὸν Τζούλη !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΤΖΟΥΛΗΣ

Ἕνα εὐτυχισμένο παιδί

Ἀλλὰ ποῖος ἦτον αὐτὸς ὁ Τζούλης, τὸν ὁποῖον ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου ἐζήτουσε τόσον ἐπιμόνως;

Διὰ νὰ τὸ μάθωμεν, πρέπει νὰ κατέλθωμεν εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου,— ὄχι βέβαια τόσον «ὑγιεινὰ» ὅσον τὸ θαυμάσιον διαμέρισμα, ὅπου εἴδαμεν τὸν Λουλοὺ νὰ σύρῃ τὴν φοβερὰν του πλῆξιν...

Ἐνώπιον τραπέζης, εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀπεράντου κουζίνας, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι λάμπουν ἀπὸ μίαν πολυτελεστάτην συλλογὴν μαγειρικῶν σκευῶν ἐκ χαλκοῦ καὶ ἀλουμινίου, ἕνας νέος, δεκαεπτὰ ἐτῶν, ἐκάθητο μὲ ὅλην του τὴν ἄνεσιν.

Ἀπὸ τὴν εὐρύτητα τῶν ὤμων του, μαντεύει κανεὶς ὅτι εἶνε ὑψηλός, καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθηρὸν καὶ γελαστὸν πάντοτε πρόσωπόν του, ὅτι ἔχει μίαν ἔκτακτον κράσιν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατεγίνετο νὰ καταβροχθίζῃ, μὲ προφανῆ εὐχαρίστησιν, τὴν τσοκολάταν, ποὺ τοῦ εἶχε κενώσῃ εἰς ἕνα μεγάλο φλυτζάνι ὁ μεγαλόσωμος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἀρχιμάγειρος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 4)

Καὶ παρουσιάζων ἕνα χαρτί, προσέθεσε:

— Ἰδοὺ οἱ ἀριθμοὶ τῶν πέντε γραμματίων, ποὺ εὑρῆκα 'στὴν τσέπη τοῦ Πλόκ. Παραβάλετέ τους μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ καταλόγου, ποὺ ἔχετε.

Ὁ δικαστὴς μὲ μεγάλη προσοχὴ ἔκαμε τὴν παραβολὴ καὶ συνωφρυώθη. Κανὲν ἀπὸ τὰ γραμμάτια ποὺ εἶχε σημειώσει ὁ Ἐρβελίν, δὲν ἀντιστοιχοῦσε μὲ τὰ γραμμάτια ποὺ εἶχαν κλαπῆ.

—Ἐρβελίν, εἶπε μὲ αὐστηρότητα ὁ δικαστής, δὲν εἶνε παράδοξον, ὅτι εὑρῆκες τραπεζικὰ γραμμάτια 'στὸ πορτοφόλι τοῦ Πλόκ. Εἶνε γνωστόν, ὅτι ὁ Πλὸκ ἔχει οἰκονομίες. Δυστυχῶς γιὰ σένα, τὰ γραμμάτια τοῦ Πλὸκ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὰ ἐξαφανισθέντα. Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε ἄλλοι. Σὲ συμβουλεύω καὶ πάλι γιὰ τὸ καλό σου, νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθεια.

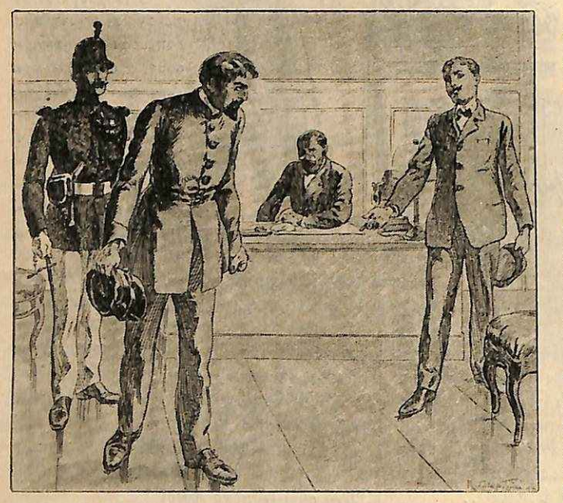

«Ὅλα δὲν ἐτελείωσαν μεταξύ μας» (Σελ. 16 στ. 6')

Αὐτὴν τὴν φορὰ ὅμως ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἐφαίνετο ἀποθαρρημένος.

—Κύριε δικαστά, εἶπε, ἔχω κάμει αἴτησιν γιὰ μιὰ θέσι ἀστυνομικοῦ. Παραχωρῆστέ μου ὀλίγες ἡμέρες καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω, ἐπιδεβαιώνων συγχρόνως καὶ τὴν ἀθωότητά μου, ὅτι εἶμαι ἄξιος γιὰ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἐζήτησα.

Ὁ δικαστὴς συνεκινήθη ἀπὸ τὴν πεποίθησι καὶ τὴν ἀταραξία τοῦ νέου.

—Ἂς εἶνε, εἶπε, σοῦ παραχωρῶ δύο ἡμέρες.

—Εἶνε περισσότερο ἀφ' ὅ,τι μοῦ χρειάζεται. Ἂν δὲν ἐπιτύχω σήμερα, θὰ πῇ, ὅτι ἔχω νὰ κάμω μὲ πονηρότερον ἀπὸ ἐμένα. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω γι' αὐτό.

—Καὶ ποιὸ μέσον σκοπεύεις νὰ μεταχειρισθῇς, γιὰ νὰ ξεμασκαρέψῃς τὸν Πλόκ;

ἠρώτησε τὸν Ἐρβελὶν ὁ διευθυντής του.

— Ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ Πλὸκ θὰ μοῦ τὸ προμηθεύσῃ. Γιατὶ αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνόητος, θὰ πῆρε τὰ μέτρα του. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς θὰ μὲ βοηθήσῃ. Θὰ ἐφρόντισε βέβαια νὰ ξεφορτωθῇ τὰ ὕποπτα γραμμάτια. Καὶ θὰ τὰ ξεφορτώθηκε καθὼς φαίνεται, κύριε διευθυντά, πληρώνων τὰς ἐπιταγές, ποὺ διένειμε.

—Ἄ! ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ διευθυντής· νὰ μιὰ ἰδέα, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς φωτίσῃ, παιδί μου.

Τὸ βράδυ ὁ Ἐρβελίν, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν διευθυντήν του, ἄρχισε τὴν ἔρευναν. Ἐπῆραν σημείωσιν ὅλων ἐκείνων, ποὺ ὁ Πλὸκ τοὺς εἶχε πληρώσει ἐπιταγὲς τὴν ἴδια ἡμέρα καὶ τὴν παραμονή.

Τέσσερα ἀπὸ τὰ κλεμμένα γραμμάτια εὑρέθηκαν στὰ χέρια των.

Τὴν ἑπομένην τὸ πρωί, ὁ Πλὸκ συνελήφθη καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχή του.

— Κάθαρμα! τοῦ εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ὅταν εὑρέθηκαν ἀντιμέτωποι.

— Ὑπομονή, μικρέ μου, γιατὶ ὅλα δὲν ἐτελείωσαν μεταξύ μας, ἐψιθύρισεν ὁ Πλὸκ μὲ τὰ δόντια σφιγμένα.

Ὁ Πλὸκ κατεδικάσθη εἰς ἕξη μηνῶν φυλάκισιν μὲ ἀναβολή, ἀπελύθη ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, καὶ ὁ Ἐρβελὶν διωρίσθη 'στὴ θέσι του ταχτικὸς γραμματοκομιστής.

—Μὲ εὐχαρίστησιν δέχομαι, εἶπεν ὁ Ἐρβελίν, ἀλλὰ μόνον ὡς ποὺ νὰ διορισθῶ ἀστυνομικός.

Γιατὶ ὁ Ἐρβελὶν ἠσθάνετο αἷμα ἀστυνομικοῦ 'στὶς φλέβες του.

2.—*Τὸ μυστηριῶδες τηλεγράφημα*

Στὸ Παρίσι ἡ ὑπηρεσία τῆς διανομῆς τῶν τηλεγραφημάτων γίνεται ἀπὸ παιδιὰ δεκατεσσάρων ὡς δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἀλλὰ μόνον ὡς τὶς ἐννέα τὸ βράδυ. Ἀπὸ τὶς ἐννέα κι' ἔπειτα, ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ εἶνε ἐμπιστευμένη σὲ ταχυδρόμους πιὸ μεγάλους, γιὰ τὸν λόγο τῶν κινδύνων ποὺ παρουσιάζουν ἡ μακρινὲς ὁδοιπορίες τὴ νύκτα.

Ὁ Ἐρβελίν, ὁ γραμματοκομιστής, ποὺ ἀκόμη δὲν εἶχε διορισθῇ ἀστυνομικός, εἶχε ζητήσει νὰ ἐκτελῇ καὶ τὴ νυκτερινὴ αὐτὴ ὑπηρεσία, γιὰ νὰ κερδίζῃ ὀλίγον περισσότερα χρήματα. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε συστάσεις, εἶχε γίνει δεκτὸς ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν κλοπὴ τῆς συστημένης ἐπιστολῆς.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐπεισοδίου ἐκείνου, δὲν εἶχε ξαναδῇ τὸν Πλὸκ οὔτε εἶχε ἀκούσει νὰ ὁμιλοῦν γι' αὐτόν, καὶ δὲν ἤξευρε τί εἶχε ἀπογίνει. Ὑπέθετε ὅμως, ὅτι ὁ ἄθλιος θὰ ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴν συνάντησι ἐκείνων, ποὺ τὸν ἤξευραν γιὰ κλέπτη.

Τὴν νύκτα τῆς 12ης πρὸς τὴν 13ην Ὀκτωβρίου, κατὰ τὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Ἐρβελὶν ἔβγηκε ἀπὸ τὸ κεντρικὸν γραφεῖον τῶν τηλεγραφείων μὲ μιὰ δωδεκαριὰ τηλεγραφήματα 'στὸν σάκκο του. Εἶχε νὰ πάῃ 'στὴν λεωφόρον τῶν Ἠλυσίων-Πεδίων, 'στὸ Πορτ-Μαγιὸ καὶ 'στὸ Τροκαντερό, δηλαδὴ 'στὶς πλουσιώτερες συνοικίες τῆς πόλεως, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ ἔτους ἦταν ἀκόμη ἔρημες.

Ὁ Ἐρβελὶν ἔφθασε 'στὴν πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ ἕναν ὄμιλο ἀπὸ πέντε-ἕξη ἄτομα, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν ἴδια διεύθυνσι μ' αὐτόν.

Εἶχε διανείμῃ ὡς ἕξη τηλεγραφήματα σὲ διάφορα ξενοδοχεῖα τῶν Ἠλυσίων.

Στὶς δύο ἡ ὥρα, εὑρίσκετο 'στὴν πλατεῖα τοῦ Ἀστέρος, ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἔρημη.

Ἔξαφνα ἄκουσε φωνὲς πνιγμένες, ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια καὶ εἶπε, ὅτι κάποιο ἔγκλημα συνέβαινε 'στὴ γωνία τῆς λεωφόρου Βαγκράμ.

Ὁ Ἐρβελὶν σκέφθηκε, ὅτι καμμιὰ συμμορία λησταῖων θὰ προσέβαλε κανένα ἀγαθὸν ἀστόν, ποὺ εἶχε ἀργοπορήσει. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν θαρραλέος, ἀλλὰ καὶ συνετός, ἔβαλε τὸ χέρι 'στὴν τσέπη του, ἔπιασε τὸ ρεβόλβερ του καὶ ἐπροχώρησε ἀποφασιστικά.

Μόλις ἔφθασεν ὅμως 'στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς, πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν ὅλοι ξεκαρδίστηκαν 'στὰ γέλια. Καὶ εἶδε, ὅτι ὑπῆρχαν ἐκεῖ μόνον πέντε νέοι, καλοντυμένοι, ποὺ ἀστειεύοντο μεταξύ τους.

(R. Lightone) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΗΡΩΑΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΣ

Ἀρχοντόπουλο ἔχοντας
Ἥρωα 'ς τὸ παλάτι του,
Τόσα πλούσια τάματα
Σ' τὸ ἁγαλμά του ἐχάριζε,
Τόσα ἀρνάκια, πρόβατα,
Καθεμέρα τοὔσφαζε,
Ποὺρθε ὁ Ἥρωας στ' ὄνειρο
Καὶ ἔτσι τὸν ὡρμήνεψε:
— Πάψε πιὰ γιὰ μένανε
Τόσο νὰ ξοδεύεσαι·
Γιατὶ ἂν τύχῃ, φίλε μου,
Καὶ φτωχήνεις, ὅπως πᾷς
Καὶ τὰ πλούτη σου σκορπᾷς,
Θὲ νὰ λές, ἀφίνοντας
Τὸ ἁγαλμά μου μάρμαρο:
Τοῦτος μόνο μοῦφαγε
Δυὸ καντάρια μάλαμα,
Δέκα στάνες πρόβατα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ κ. Δικαστής.
Ὁ Γραμματεύς.
Ὁ κὺρ Λαρδῆς (Λάζαρος ποτὲ Γεωργίου)
Ἡ κυρὰ Μητρούλια (Οὐρανία χήρα Χρησοστόμου)
Ὁ κὺρ Μπάμπης, οἰνοπώλης.
Ἡ Θειὰ-Δοξή, γειτόνισσα.
Ὁ κ. Ζαφειράκης, κτηνίατρος.
Δεσποινιώ, κοριτσάκι.
Γεωργούλης, ἀγοράκι.

Ἡ σκηνὴ εἰς ἐπαρχιακὸν Δικαστήριον

Ὁ κ. Δικαστής: —Ὁ κύριος γραμματεὺς παρακαλεῖται νἀναγνώσῃ τὸ κατηγορητήριον.

Ὁ γραμματεύς, ἀναγινώσκει: — Τὴν ἐνδεκάτην τρέχοντος, ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, κάτοικος Κεφαλοχωρίου, ἐπώλησεν, ἐν τῷ παζαρίῳ τῆς ρηθείσης κωμοπόλεως, χοῖρον, (κοινῶς *γουρούνιον*) μετρίου ἀναστήματος ἀλλὰ παχύτατον, εἰς τὸν Λαρδῆν, Λάζαρον ποτὲ Γεωργίου. Ἡ πρᾶξις ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ οἰνοπώλου Μπάμπη, Νικολάου. Ὁ ἀγοραστὴς ἐμέτρησεν εἰς τὴν πωλήτριαν ἑκατὸν πεντήκοντα (ἀρ. 150) δραχμάς, ἡ δὲ σχετικὴ ἀποδειξις παραλαβῆς ὑπάρχει εἰς τὴν δικογραφίαν. Ἡ ὥρα ἦτο δύο μετὰ μεσημβρίαν. Εἰς τὰς τρεῖς, ἡ τε Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος ποτὲ Γεωργίου Λαρδῆς, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλὰ μόλις παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, ἡ Οὐρανία Μητρούλια ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ρηθεῖσαν θέσιν τῆς κωμοπόλεως, φωνάζουσα, ὅτι ἔχασε τὸ βαλάντιόν της, περιέχον εἰς χρυσὸν τὴν τιμὴν τοῦ πωληθέντος χοίρου, ἤτοι τὰς ρηθείσας ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμάς. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παριστάμενοι, ἔσπευσαν πάντες νὰ ἐρευνήσουν τὴν περιοχήν, ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι οὐδαμοῦ τὸ ρηθὲν βαλάντιον ἀνευρέθη. Τότε ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, ἀποσπῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της καὶ ἐκβάλλουσα ὀξείας κραυγάς, ἱκανῶς ὁμοίας πρὸς τὰς τοῦ.....

Ὁ κ. Δικαστής, διακόπτων:—Γραμματεῦ, περιορισθῆτε εἰς τὸ κείμενον, ἡ γλῶσσα τῆς δικαιοσύνης εἶνε εὐπρεπεστέρα!

Ὁ Γραμματεύς:—Ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ βαλάντιόν της ἐκλάπη. Τοῦτο δὲ μὴ ἀποδειχθέντος, καθεὶς ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Τὴν μεθεπομένην ὅμως, παράδοξος φήμη διεσπάρη ἐν Κεφαλοχωρίῳ: ὅτι ὁ χοῖρος τοῦ Λαρδῆ (Λαζάρου, ποτὲ Γεωργίου) ἦτο αὐτόχρημα χρυσοτόκος ὄρνις. Ἐξηγούμεθα. Ὅπως ἡ ὄρνις τοῦ μύθου, οὕτω καὶ ὁ ρηθεὶς χοῖρος ἐγέννα χρυσόν, ἀλλὰ χρυσὸν καλλίτερον τοῦ τῆς ὄρνιθος, ἤτοι κομμένον εἰς μικροὺς δίσκους μὲ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ναπολέοντος ἢ ἄλλων ἡγεμόνων, καὶ ἕτοιμον πρὸς χρῆσιν καὶ κυκλοφορίαν. Ἐν τῶν χρυσῶν τούτων νομισμάτων εὑρίσκεται εἰς τὴν δικογραφίαν.

Ὁ κὺρ Λαρδῆς: — Τὸ ναπολεόνι αὐτὸ εἶνε δικό μου! Τὸ ἀπαιτῶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!

Ὁ κ. Δικαστής: — Σιωπή, Λαρδῆ (Λάζαρε ποτὲ Γεωργίου!)

Ἡ κυρὰ Μητρούλια: — Εἶνε δικό μου τὸ *ἀναπολεόνι!* Κι' ἂν ὑπάρχῃ 'στὸν κόσμο δικαιοσύνη, πρέπει νὰ μοῦ τὸ δώσετε!

(Ἔπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Νεωτερισμός

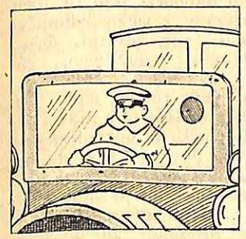

Εἰς τὸ Λονδῖνον, ταὐτοκίνητα τῶν ἰατρῶν φέρουν τώρα ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου ὑαλοπίνακος ἕνα κόκκινο δίσκον, διὰ νὰ γνωρίζωνται ὅτι ἀνήκουν εἰς ἰατρούς. Οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ ἔχουν διαταγὴν νὰ διευκολύνουν αὐτὰ ταὐτοκίνητα καὶ ὁσάκις εἶνε συνωστισμός, νὰ τἀφίνουν νὰ περνοῦν κατὰ προτίμησιν.

Περίεργον ζῶον

Ὁ κ. Τζὼν Μπάρκερ, εἰς τὸ Λίβερπουλ, ἀπεκοιμήθη μίαν νύκτα, λησμονήσας τὸ κεφάλι του ἀναμμένον. Τὸ πρωί, ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδεν ὅτι τὸ κεφάλι εἶχε καῇ ὁλόκληρον καὶ εἶχε σβύσῃ μόνον του. Ἀλλὰ τὰ σταλάγματά του εἶχον σχηματίσῃ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τοῦ κομμωδίνου τὴν εἰκόνα τοῦ περιέργου αὐτοῦ ζώου ὅπως τὴν βλέπετε ἀπέναντι.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

		ΡΑ		
	ΓΩ	ΤΡΑ	ΝΟΝ	
ΓΩ	ΠΥ	ΟΝ	ΝΙ	ΖΙ
	ΠΕ	ΜΙΣ	ΤΡΙ	
		Α		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τέσσαρα γεωμετρικὰ σχήματα.

β'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

L,N,N,E,O,P,Y,L I,A,V,Q,L I E,D,C,D.

Νἀναγνωσθῇ αὐτὸς ὁ Γρῖφος.

γ') Πρόβλημα

Αὐτὴ ἡ πλάξ ὡρολογίου ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὡρολογοποιοῦ καὶ ἔσπασεν εἰς *τέσσαρα* κομμάτια. Ὅταν ὁ ὡρολογοποιὸς τὰ ἐμάζευσε, παρετήρησεν, ὅτι οἱ ἀριθμοί, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς ἕκαστον κομμάτι, προσθετόμενοι, ἔδιδον παντοῦ τὸ ἴδιον ἄθροισμα, ἤτοι τὸν ἀριθμὸν 20. Πρόκειται νὰ χαράξετε ἐπὶ τῆς πλακὸς τρεῖς γραμμάς, αἱ ὁποῖαι νὰ δείχνουν

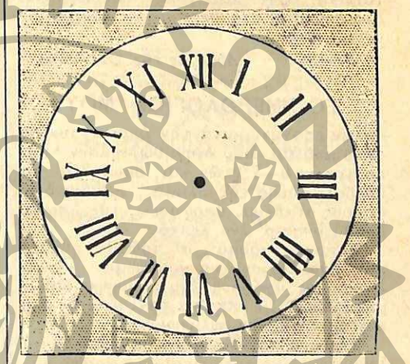

πῶς ἔσπασεν εἰς τέσσαρα κομμάτια καὶ ποῖοι ἀριθμοὶ εὑρίσκοντο εἰς ἕκαστον.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δ.καλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 53ου φύλλου

α') Νόμοις πείθου (νο, μῦς, πίθου). — β') Pauvreté n' est pas vice. — γ') Ὕδρα, Κέρκυρα, Τῆνος, Ἱδρος, Πάρος, Μακρόνησος, Δῆλος, Σαλαμίς.

Ἰδὲ τὸν Ὁ-δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ,Κεφ.Β

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Ἕνα Σάββατο, πέρσυ τὸν Ὀκτώβριο, εἶχα βρεθῆ πρὸς τὴν Μητρόπολι. Κόσμος πολὺς ἤτανε μαζεμένος. Οἱ ἄνθρωποι περιμένανε σιωπηλοί· μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ κατάνυξι, βλέπανε τὴν σημαία μας νὰ κυματίζῃ τόσο ὥμορφα στὸ Προξενεῖο. Καὶ νά, καταβαίνει σιγά-σιγὰ ἡ γαλανή μας σταυροφόρα, καὶ τὴν βλέπει ὁ κόσμος, κι' ἄλλος δακρύζει, κι' ἄλλος γελᾷ ἀπ' τὴ χαρά... Χάθηκε, δὲν φαίνεται πιά, θὰ πάῃ τώρα νὰ στολίσῃ τὸ στρατὸ καὶ τὸ στόλο μας. Κάτι μοῦ λέγει ἀπὸ μέσα μου, πῶς θὰ γυρίσῃ πιὸ δοξασμένη. Κι' ὁ κόσμος φεύγει, σκορπιέται μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά.

Φέτος, μιὰ Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου, μαζεύθηκαν πάλι οἱ Σμυρνηοὶ στὸ ἴδιο μέρος. Μὰ ποῦ ἡ περσινὴ ἡσυχία! Ὁ κόσμος λαχταρᾷ νὰ δῇ τὴν Σημαία μας, αὐτὴ ποῦ κυματίζει στὴ Θεσσαλονίκη καὶ στὸ Μπιζάνι, ποῦ στολίζει τὸν Ἀβέρωφ... Ἀναβαίνει ἡ Γαλανή μας κι' ὁ οὐρανὸς τῆς χαμογελᾷ. «Ζήτω ἡ πατρίδα!» φωνάζουν οἱ Σμυρνηοὶ μέσα στὸ Προξενεῖο. Ἔφυγε κι' ἤλθε δοξασμένη, περήφανη, ποῦ γλύτωσε τὰ παιδιά της ἀπ' τὴ σκλαβιά. Τὴν καμαρώνει ὁ κόσμος μὲ περηφάνεια.

Καὶ ἡ Σημαία μᾶς χαιρετᾷ ἀπὸ πάνω σᾶν νὰ μᾶς λέγῃ: «Παιδιά μου, θὰ φύγω πάλι καὶ θὰ ξανάλθω γιὰ νὰ μείνω παντοτεινά. Ὄχι πιὰ ἐδῶ, ἀλλ' ἐκεῖ στὸ Διοικητήριο, στὴ θέσι τῆς αἱματοβαμμένης.»

(Σμύρνη) *Δύναμις τῆς Θελήσεως*

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

Τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν συνέβη αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ, ἤμουν ἕνα κοριτσάκι 6—7 ἐτῶν καί, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς ἡλικίας, ἔκαμνα διαφόρους σταθερὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας λησμονοῦσα σ' ἕνα λεπτό.

Ἤσαν, θυμοῦμαι, αἱ πρῶται ἡμέραι ποῦ εἶχα ἀρχίσει νὰ γράφω μὲ μελάνι. Μοῦ εἶχαν ἀγοράσει ἕνα εὔμορφο καλαμαράκι, ποῦ τὸ ἔπαιρνα παντοῦ μαζί μου καὶ ἤμουν πάντα μελανωμένη.

Ἤκουσα λοιπὸν μιὰ μέρα κάποιον νὰ λέγῃ, πῶς εἶνε πολὺ ὡραῖο νὰ γράφῃ κανεὶς ἡμερολόγιον καὶ νὰ βλέπῃ μετὰ χρόνια τί ἔκαμνε ὅταν ἦτο μικρός. Μοῦ ἦλθε λοιπὸν κι' ἐμένα ἡ ἰδέα νὰ γράφω ἡμερολόγιον. Ἐπῆγα καὶ ἐζήτησα τοῦ πατέρα μου ἕνα ὡραῖο τετράδιο γιὰ ἡμερολόγιον. Ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε ἕνα παλαιὸ σημειωματάριον, διότι ἤξευρε πῶς ἡ μανία αὐτὴ δὲν θὰ διαρκοῦσε καὶ πολύ.

Ἐγὼ πῆρα τὸ σημειωματάριον κατενθουσιασμένη, ἐπῆγα στὸ δωμάτιό μου καὶ μὲ μεγάλην προσοχήν, ἔγραψα τὰ ἑξῆς:

22 Ἀπριλίου

«Ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ γράφω ἡμερολόγιο· θὰ γράφω κάθε ἡμέρα στὸ ὑρέο αὐτὸ ταετράδιο.»

Ἔπειτα ἐτράβηξα μίαν γραμμήν, καὶ ἔκρυψα τὸ σημειωματάριον μὲ τὴν ἰδέαν πῶς θὰ συνεχίσω αὔριον.

Ἡ αὔριον ὅμως αὐτὴ δὲν ἦλθε ποτέ, καὶ προχθὲς ποῦ ἐτακτοποιοῦσα τὰ πράγματά μου, ηὗρα τὸ παλαιὸ ἐκεῖνο σημειωματάριον.

Τί σταθεραί, ἀλήθεια, ποῦ εἶνε αἱ παιδικαὶ ἀποφάσεις!

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΣΤΗΝ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ

Καὶ πάλι ἐβαπτίστηκες, Σημαία δοξα-
[σμένη
Μεσ' τοῦ πολέμου τὸν καπνό, ὅπου καὶ
[πάλιν εἶδες
Τοὺς ἥρωας νὰ προχωροῦν, λαμπροί, ἡ-
[λεκτρισμένοι,
Χωρὶς ζωῆς ἐλπίδες.

Καὶ τὰ τραγούδια ἄκουσες, ποῦ ἔλεγαν
[γιὰ Σένα
Λάμποντας πάντα ὁλόγλυκα μέσα στὰ
[κύματά σου
Κι' ἀντανακλῶντας στὰ νερὰ ποῦ τρέχαν
[θολωμένα
Τὰ οὐράνια χρώματά σου.

Σὲ χαιρετοῦσαν τὴν αὐγὴ τῆς νίκης τὰ
[κανόνια,
Καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ διπλώνουσουν
[τὸ βράδυ·
Καὶ σὲ θωροῦσαν ὅλοι τους μὲ ὄψιν ἀ-
[πολλώνεια,
Πρὶν φύγουν γιὰ τὸν Ἅδη.

Πάνω στῆς μάχες, στοὺς καπνούς, στὰ
[βόλια, μεσ' τὴν ζάλη
Ὅπου χιλιάδες βλέμματα σὲ ἔχουνε χαϊ-
[δέψει,
Ξανακατέβῃ, σύμβολο γαλάζιο, Δόξα πάλι
Καὶ ἤλθε νὰ σὲ στέψῃ

Μὲ τὸ στεφάνι τὸ ψηλὸ καὶ τὸ δαφνο-
[πλεγμένο
Κυμάτιζε, κυμάτιζε στὰ νέα σου λημέρια!
Τιμὴ σ' αὐτοὺς ποῦ σ' ἔστησαν σὲ πόλεμο
[ἀναμμένο·
Τιμὴ 'ς αὐτὰ τὰ χέρια!

Κῦμα

Ο ΧΕΙΜΩΝ

Ψυχρὸς ἀὴρ ἔπνευσε καὶ ρῖγος διεχύθη εἰς τὴν ἀπονεκρωμένην φύσιν. Τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν δένδρων ἀποσπῶνται βιαίως, τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ψιθυρίζοντα κάποιον μελαγχολικὸν σκοπόν. Εἶνε τὸ ἐλεγεῖον, ὁ στόνος τοῦ θανάτου. Πυκνὰ νέφη καλύπτουν τὸν οὐρανόν, μόλις ἐδῶ κ' ἐκεῖ φαίνεται μιὰ μικρὰ καὶ χλωμὴ ἀκτὶς ἡλίου, ὅπως τὸ φῶς τρεμοσβυνούσης κανδύλας ρίπτει ὀλίγην παρηγορίαν καὶ δίδει ἐλπίδα μικράν. Τὰ πελώρια τῆς θαλάσσης κύματα ὑψοῦνται καὶ ἔπειτα συντρίβονται μετὰ πατάγου ἐπὶ τῶν βράχων, τοὺς ὁποίους νομίζει τις ὅτι θέλουν νὰ καταπιοῦν.

Ἐρημιὰ καὶ φρίκη βασιλεύουν Ποῦ εἶνε τὰ ὑπερήφανα ρόδα, οἱ ταπεινοὶ μενεξέδες καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ δροσερὰ ἄνθη μὲ τοὺς αἰθερίους χρωματισμούς των, μὲ τὰ γλυκά των ἀρώματα; Ποῦ εἶνε τὸ παθητικὸν ἄσμα τῆς ἀηδόνος καὶ τὰ φαιδρὰ κελαδήματα τῶν ἄλλων πτηνῶν; Ποῦ εἶνε ἡ καλλονή, ἡ μαγεία ἐκείνη τῆς φύσεως, σπινθιροβολούσης ὑπὸ τὸ λαμπρὸν τοῦ ἡλίου φῶς; . . . . .

Ἦλθε ὁ χειμών, ἀπαντοῦν αἱ μυστηριώδεις τῆς φύσεως φωναί...

Πόθος τῆς Ρόδου

ΑΛΛΟΤΕ!..

[Ἀφιερωμένον εἰς τὴν πολυαγαπημένην μου Γεωργούδην].

Συνηθάνθητε ποτὲ τὴν μυστηριώδη φωνήν, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὰ ἄψυχα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ψυχὴ βυθισμένη εἰς τὰς ἀναμνήσεις της, χάνεται, ἀφαιρεῖται εἰς ἐνθυμήσεις παρελθούσης εὐτυχίας;

Κάθε βράχος, κάθε τοῖχος, κάθε γωνία γῆς καὶ κάθε φύλλον ποῦ πίπτει, ἔχουν ψυχήν· μᾶς μιλοῦν, μᾶς κάμουν νὰ συναισθανώμεθα βαθέως τὴν παρουσίαν ἐκείνων, οἵτινες «ἄλλοτε» ἦσαν μαζί μας καὶ ἀνέπνεον τὸν ἴδιον μὲ ἡμᾶς ἀέρα.

Ἄλλοτε!... λέξις μαγικὴ ποῦ τὴν προφέρομεν μὲ σεβασμὸν καὶ συγκίνησιν, παρηγορία γλυκυτάτη ἐν ἡμέραις δυστυχίας!...

Εἶνε ὀάσεις, τοπεῖα περασμένης εὐτυχίας ποῦ μᾶς ἐμφανίζονται, εἶνε πρόσωπα ἀγαπημένα ποῦ μᾶς περιβάλλουν, εἶνε ὁλόκληρος κόσμος ἀόρατος ποῦ μᾶς γοητεύει, εἶνε, εἶνε...

Εἰς τὸν ἀνύπαρκτον καὶ ὅμως πραγματικώτατον τοῦτον κόσμον πλανῶμαι, τρεφομένη ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεών μου.

Ὢ μὴ γελᾶτε! ἡ καρδία ἔχει τοὺς λόγους της, τοὺς ὁποίους τὸ λογικὸν δὲν ἐννοεῖ... καὶ ἐπιτρέπεται νὰ ζοῦν εἰς τὸ παρελθόν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι στεροῦνται μέλλοντος...

Δοξασμένος Ρῆνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Σὲ χορὸ θὰ πᾶς, *Δοξασμένε Ρῆνε*, καὶ φορεῖς τόσες πολλὲς μυρωδιές;

—Ὄχι, καλέ, θὰ φωτογραφηθῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελοῦς Ξανθούλας

***

Ἡ μαμά:—Βουίζουν, παιδί μου, τ' αὐτιά σου ἀπὸ τὸ κινίνο;

Καὶ ἡ μικρά, θυμωμένη:—Μ' ἀφοῦ τ' ἀκοῦτε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νιόβης

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΕΤΑΘΗ

Ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἀκόμη ὀλίγοι τόμοι ἀπὸ τοὺς ἀρχικῶς διατεθέντας 750, τὸ Προνόμιον παρετάθη μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1914.

Λοιπόν, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 Ἰαυουαρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νἀγοράσουν τοὺς τόμους τῆς "Διαπλάσεως,, τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς ὁραχμὰς 7, ἀντὶ ὁραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ ὁραχμῶν 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς ὁραχμὰς 8, ἀντὶ ὁραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ ὁραχμῶν 7,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1913.

ΠΟΛΥΠΑΘΗ!! συλλυπητήρια ἔλαβεν ὁ κ. Παπαδόπουλος διὰ τὸν θάνατον τῆς σεβαστῆς του Μητρὸς καὶ εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅλους τοὺς ἀγαπητούς μας φίλους ποῦ συνεμερίσθησαν τὸ πένθος του.

Ψρονῶ, *Ἀκτὶς Χ*, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ διαβάζῃ κανεὶς καὶ ξένα περιοδικά, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ παραμελῇ καὶ τὰ ἰδικά του. Ἡ φίλη σου ἐκείνη καὶ εἰς ἐμὲ ἐφάνη ἁπλούστατα μία φαντασμένη. Θὰ εἶπω εἰς τὴν *Κρητικοπούλαν* ὅτι τὴν ἀγαπᾷς πολὺ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃς, διότι ἀπὸ τὰ ποιήματά της συμπεραίνεις πόσον εὐγενῆ αἰσθήματα ἔχει.

Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, χαίρω ποῦ ἔγειρες καλά. Προσπάθησε τώρα νἀναπληρώσῃς τὰ μαθήματα ποῦ ἔχασες. Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον ποῦ ἐζήτησες. Ὅσον διὰ τὰς προύδους τοῦ Συλλόγου σας, δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν, ἀφοῦ τὸν ἀποτελοῦν τόσον καλὰ καὶ δραστήρια πιδιά, σὰν ἐσὲ καὶ τοὺς συναδέλφους σου.

Σὺ μόνη σου τὸ λέγεις, *Μπουμπουλίνα*: ὅταν δὲν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, εἰμπορῶ ν' ἀπαντῶ εἰς ὅλους; Ναί, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ γράφουν οἱ φίλοι μου μὲ «ἄψογον καλλιγραφίαν» οὔτε ν' ἀντιγράφουν τὰς ἐπιστολάς των, διὰ νὰ μὴ ἔχουν οὔτε ἕνα σφάλμα. Ὄχι, τὸ μόνον ποῦ ἀπαιτῶ εἶνε νὰ μοῦ γράφουν καθαρά, εὐανάγνωστα. Πολὺ εὐχαριστήθη ὁ κ. Φαίδων μὲ αὐτὰ ποῦ λέγεις διὰ τὰ διηγήματά του.

Ἔτσι, *Λυδία Λίθος*, γράφε μου τουλάχιστον τὰς ἑορτάς. Εὔχομαι στὴ μαμμά περαστικά. Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου, εἶμαι τῆς γνώμης νὰ μὴ τὸ ἀλλάξῃς καθόλου. Δὲν εἶδες τί ἀπήντησα προχθὲς καὶ εἰς τὸν *Δοξασμένον Ρῆνον*;

Ἀπὸ τὸ ὡραῖον γράμμα τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας* ἀντιγράφω τὰ ἑξῆς: «Σὲ βεβαιῶ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀφίσω· καὶ ὅταν μεγαλώσω ἀκόμη, θὰ εἶμαι συνδρομήτριά σου... Τὰς εὐτυχεστέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς μου τὰς χρεωστῶ σὲ σένα, ἀγαπητή μου. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χαρὰν μου, ὅταν ἐδημοσιεύθη πρώτην φορὰν διήγημά μου εἰς τὴν Σελίδα Σ.Σ., ἢ ὅταν ἐβραβεύθην. Τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν γνωρίζουν μόνον ὅσοι τὴν ἐδοκίμασαν. Λαμβάνω πολλὰ περιοδικὰ καὶ ἔχω δοκιμάσει ὅλα σχεδὸν τὰ Γαλλικὰ καὶ Ἀγγλικά,—καὶ ξεύρεις πόσα εἶνε! Ἀλλὰ κανένα δὲν ἀγάπησα ὅπως σὲ ἀγαπῶ, κανένα δὲν περίμενα ὅπως σὲ περιμένω...» —*Ἀκτὶς Χ*, νὰ ἀπάντησις πληρωμένη διὰ τὴν ξενομανῆ φίλην σου.

Καὶ νά, ἴσα-ἴσα τὸ *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* ποῦ μοῦ γράφει, ὅτι ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* θαυματουργεῖ, καὶ ἀπορεῖ πῶς τὸ κατορθώνει: καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, καὶ εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, πάντοτε πρώτη. Μ' ἀφοῦ μοῦ ἔχῃ τόσην ἀγάπην, δὲν ἐξηγοῦνται ὅλα; Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἔχει καὶ μίαν ἐξαιρετικὴν μόρφωσιν κ' εὐφυΐαν. — Ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, δυστυχῶς ἀκόμη δὲν τὸ ἐπιτρέπουν αἱ περιστάσεις.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Διδυμαῖος*, *Ἄσπρο Κοράκι*, *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Δοξασμένο 1912*, *Ποντιὰς Αὔρα*, *ὁ Νικητής* (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνθουσιῶδες ξεσπάθωμα,) *Φιλόπατρις Καρδιὰ* (ποῦ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρόν,) *Δόξα καὶ Δοξασμένος Ρῆνος*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὸ βουνὸ τοῦ ζωγράφου» τῆς *Δόξης*·—«Γραμματοκομιστὴς» τοῦ *Διδυμαίου*·—Διάφορα τοῦ *Φάωνος*·—«Τα χελιδόνια» τῆς *Μπουμπουλίνας*·—Διάφορα μικρὰ τῆς *Νησιωτοπούλας*, τοῦ *Ταταυλιανοῦ*, τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου* κλπ.

Ἀπορρίψεις δὲν ἔχομεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1, Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1914. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ἐρυθρὰ Λεγεών*, ἀ. (Π. Γ.) *Ὁμηρικὴ Ἰθάκη*, ἀ. (Π. Σ.) *Νάτ Πίνκερτων*, ἀ. (Π. Τ.) *Ἰνώ*, κ. (Χ. Κ.) *Ρυβινσὼν τῆς Ἑρμιονήσου*, ἀ. (Γ. Λ.) *Γαλανὴ Βασίλισσα*, κ. (;) *Διδυμαῖος* ἀ. *Ἄσπρο Κοράκι*, ἀ. (Μάλιστα ἐγώ) *Κυκλάμινον*, κ. (Α. Σ.) *Αἰθήρ*, ἀ. (Β. Κ.) *Σιδηροῦν Προσωπεῖον*, ἀ. (Ε. Ζ.) *Στέφανος τῆς Νίκης*, ἀ. (Ι. Λ.) *Βαλκανικὸν Κράτος* κ. (Λ. Μ.) *Θηλυκὸς Διάβολος*, κ. (Μ. Σ.) *Ὑπερήφανος Ἕλληνίς*, κ. (Ι. Θ.) *Ἔνδοξο Σοῦλι*, ἀ. (Δ. Σ) *Ἀθάνατος Δόξα*, ἀ. (Χ. Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Εὐξεινοποντία* κ. *Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας* ἀ. *Ναυτοπούλας*, κ. *Διάφορτος Κυανόλευκος*, ἀ. *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, ἀ. *Ἱππότης τοῦ Μεσαιῶνος* ἀ. *Δοξασμένο 1913*, ἀ. *Φάων*, ἀ. *Τέλλος Ἄγρας*, ἀ. *Υἱὸς τῆς Σεμέλης*, ἀ. *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, κ. *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, ἀ. *Δοξασμένο 1912*, ἀ. *Δόξα*, κ. *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου*, κ. *Μέλλων Ἐφευρέτης*, ἀ. *Δύναμις τῆς Θελήσεως*, κ. *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ὁ Λουδοβίκος Μπετόβεν* (0) μὲ *Δάιρίδα τῆς Θαλάσσης*, *Ἱστὸν Ἀράχνης*, *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γ. Λούκ.* (χαίρω ποῦ εἶσαι «πολὺ εὐαρεστημένος ἐκ τοῦ περιωδικοῦ» σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ποῦ ἐζήτησες) *Τέλλον Ἄγραν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· πολλὰ συγχρητήρια ἔλαβεν ὁ κ. Π. διὰ τὴν ἑορτήν του ἀπὸ ἐπείνους ποῦ δὲν ἐγνώριζον τὸ πρόσφατον πένθος του· τὸ λάθος δὲν εἶνε σπουδαῖον·) *Εὐχὴν τῆς Μάννας* (πολὺ ἀνυπόμονος εἶσαι· δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσαι μόνος σου καὶ ὅτι καθένας πηγαίνει μὲ τὴν σειράν του αὐτὴν τὴν ἐποχὴν βλέπεις, εἶνε ὅλαι αἱ ἐγγραφαί, καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφείου δὲν προφθάνει·) *Ἀνθισμένην Βαμβακιὰν* (ὡραιότατον τὸ ποιηματάκι διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ μπαμπᾶ· καὶ τοῦ χρόνου, νὰ τὸν γαίρεσθε·) *Μυρωμένην Χαραυγὴν* (εὐχαριστῶ πολύ· μακάρι νὰ ἔκαμναν καὶ οἱ ἄλλοι τόσον!) *Ἐρυθρὰν Λεγεῶνα* (καλῶς νὰ ἔλθετε· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα·) *Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (βραβεῖον ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Εὐξεινοποντίαν* (καὶ ὅμως θὰ ἦτο ἁπλούστερον νὰ διεδίδαζες τὸ εἰδοποιητήριον εἰς τὸν θεῖόν σου, διότι πιθανὸν νὰ τὸ ἐξέχασε·) *Διάφορτον Κυανόλευκον* (ναί, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶνε καὶ πολὺ δύσκολα, οὔτε πάλιν πολὺ εὔκολα· πᾶν μέτριον ἄριστον· δι' αὐτὸ θὰ σοῦ ἁπλουστεύσω μερικά·) *Γεφῦραι τῆς Ἀλαμάνας* (βραβεῖον ἔστειλα· ἔτσι, νὰ μοῦ γράφῃς κάποτε, χωρὶς νὰ παραμελῇς καὶ τὰ μαθήματά σου·) *Νίναν Γ. Κουφ.* (τὴν ἰδίαν εὐχὴν σοῦ στέλλω κ' ἐγώ·) *Φάωνα* (τὸ β' διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς μοῦ ἤρεσε καλλίτερα· ὅλα ἐλήφθησαν, μὴν ἀνησυχῇς·) *Γαλανὴν Βασίλισσαν* (ὡραία ἡ ἔμμετρος ἐπιστολή σου·) *Λουδοβίκον Μπετόβεν* (εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς ὅσα θέλῃς·) *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ρεζεντᾶν* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Τρελλὴν Ναυτοπούλαν* (σὺ εἶσαι·) *Ἰωάννην Ν. Τ.*, *Χρῆστον Σολ.* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11ην Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1913 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1913, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οἱ ἑξῆς: *5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23*) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικὸς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἑξῆς: *1, 8, 9, 11, 12, 14, 24*, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7 — Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8 — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

10. Λεξίγριφος

Κάτι γλυκό, πολὺ γλυκὸ
Μὲ ἓν ἀκόμη γράμμα,
Κι' ἀντωνυμία συνάμα,
Κάνουνε κάτι ἐκρηκτικό.

Ἐστάλη ὑπὸ Πρίγκιπος τοῦ Βυζιαντίου

11. Μεταγραμματισμός.

Ἀπὸ σοφὸν ἀρχαῖον,
Θὰ κάμῃς ἀθλητήν,
Ἂν, λῦτα, τοῦ ἀλλάξῃς
Μονάχα κεφαλήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

12. Ἀνα - μεταγραμματισμός.

Τῆς Κρήτης βασιλέα
Τὸν ἀναγραμματίζω
Κι' Ἀπόστολον Κυρίου
Εὐθὺς σοῦ σχηματίζω·
Καὶ τούτου ἂν θελήσω
Νἀλλάξω τὸ κεφάλι,
Ἀρχαῖος Ἀθηναῖος
Διάσημος προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Στρατηλάτου

13. Αἴνιγμα.

Εἰς ἀνδρείους ταιριάζει
Τἀρσενικόν μου·
Καὶ θεὰν ὀνομάζει
Τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τῶν Σπετσῶν

14. Ἀστὴρ

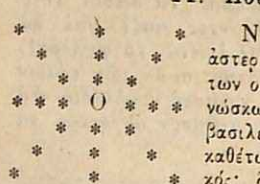

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, καθέτως ἀρχαῖος ἱστορικός· διαγωνίως δέ, ἀρχαῖος ποιητὴς καὶ ζῶον φορτηγόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ 21

15. Κυβόλεξον διὰ Μαγικοῦ Γράμματος

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων (δι' ἑνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κυβόλεξον:

Λίβας, Μίδας, φοβέω, Σίμων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

16. Ἐπιγραφὴ

Σ Ι	Η Τ
Ε Μ Ι	Ι Σ Ε
Ι Ν Κ Δ Α Ν Ο	Ε Ο Ρ
Ν Α Ι	Κ Ι Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοντοφύλακος

17. Ψαροκόκκαλον.

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας, μέρος τοῦ ναοῦ, θάλασσα τῆς Εὐρώπης, ἱερὰ βίβλος, ζῶον, δυστυχὴς μητέρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

18. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μῆνα, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἀποτελοῦν Κράτος ἀσιατικόν:

1, Μήν. 2, Ὄρος τῆς Μ. Ἀσίας, ἀναφερόμενον εἰς τὴν Γραφήν. 3, Ὅπλον πρωτογενές. 4, Πτηνὸν ὡραῖον. 5, Προφήτης. 6, Θεὸς Αἰγύπτιος. 7, Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

19. Ἐλλιποσύμφωνον

ουει - ιηα – εεοηε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδους

20. Γρῖφος

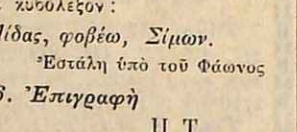

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37

394. Ἰταλία (εἶτα, Λεία.) — 395. Ἀραβία (α, Ρᾶ, β, α.)—396. Κοζάνη Λωζάνη. 397. ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ 398. ἕως 401. ΚΑΜΗΛΟΣ 1, *Ρόζα* (Ο ΡΟΔΟΣ ΑΖΟΡ...) 2, ΙΩΒ *Ἀθηνᾶ* (μεΝ ΛΑΝΗΘΑ..) 3, *Ἀρετὴ* (Η ΤΕΡΑστία....) 4, *Ἑλένη* (τΗΝ ΕΛΕυσῖνα...)—402. Ἦσαν ἡ μάμμη, ἡ θυγάτηρ της καὶ ἡ ἐγγονή της. — 403. ΝΟΥΒΗΓΙΑ - ΝΥΚΤΕΡΙΣ (Ναυσικᾶ, ΟΥρανία, ΡαΚίνας, ΒρεΤτανία, Ἡμέτερος, ΓάδειΡα. Ἰρλανδία, ΑδιακριΣία.) — 404. Τὰ σπουδαῖα μελέτα. — 405. *Ἡ Σύρος εἶνε νῆσος* (εἰς η ρῶσσοι – ναὶ ν εἰς ὡς.)

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΔΙ'ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξέδωκε καλλιτεχνικώτατον τομίδιον ἡ ἐν Πειραιεῖ λειτουργοῦσα ***Ἐμπορικὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Παναγιωτοπούλου.***

Πέμπεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Ὁδὸς Νοταρᾶ 68. Ἐν Πειραιεῖ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ Ἑλλάδος, Κρήτης κλπ. ἀγοράζω κατὰ ποσότητας εἰς πολὺ καλὰς τιμάς.—Ἀλέξ. Βιτάλης, ὁδὸς Ἀλκιβιάδου, Ἀθῆναι. *(ΙΔ',5)*

ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙΑΣΑΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1913

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1913, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς «Νέας Ἑλλάδος» καὶ «Ἑνώσεως». *(ΙΔ',7)*

Ἀσπρο στὸ *Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Βουλγαρομάχον Ἑλλάδα*, καὶ ὅλους τοὺς ὑποψηφίους τῆς «Νέας Ἑλλάδος» καὶ «Ἑνώσεως» — *Πανελλήνιος Πόθος, Ἐθνικὸς Στόλος, Πανελλήνιος Ἕνωσις, Κυπριακὴ Ἀκτή, Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας, Δαυλὸς τοῦ Κανάρη* κλπ. κλπ. *(ΙΔ',8)*

26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
Ὑποψήφιοι Δημοψηφίσματος (ΙΔ',9)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 52 καὶ 53 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 5 καὶ 7.)

ΑΘΗΝΩΝ: Στ. Ι. Παπαδάκης, Σπ Μ. Κολοκοτσᾶς.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Τουρούκης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Λούλα Ι. Παπαδάτου, Στεφ. Ι. Παπαδάτος, Διον. Αλ. Ρώμας Νικ. Δ Χωραφας.
ΖΙΦΤΑΣ: Στέλλα Ν. Τρίπου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
ΚΑΛΑΜΑΡΟΥ: Ἄμιλλα.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Α. Τρίκκας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Εὐθ. Γρ. Καρατζᾶς, Π. Ι. Τσιντζιρας.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν Μπαριπαρέσος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Δανάη Ε. Μενεξέ.
ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ι. Ράλλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωργ. Α Νίκολης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀμαλιάδα ΚΩΝΣΤ. ΤΟΥΡΟΥΚΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνος ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Λεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—
Ἡ Μαρουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Παιδικοὶ Διάλογοι *(Κουρτίδου)* Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον *(Ξενοπούλου)* φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,50.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.
Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.
Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2532.